

підготовки в країні, мінімальна тривалість навчання становить сім років. У середині країни тривалість початкової педагогічної освіти зазвичай відповідає потребам мінімального рівня кваліфікації. Тривалість навчання більша, коли необхідна ступінь магістра, в порівнянні з тим, коли потрібно тільки ступінь бакалавра. Однак у деяких країнах мінімальна тривалість кваліфікації на рівень магістра може тривати від півроку до одного року, залежно від рівня освіти, на якому будуть працювати майбутні вчителі. У Німеччині та Швеції мінімальна тривалість отримання ступеня магістра більша ніж загальної середньої освіти. В Італії, це на один рік більше для загальної середньої освіти, ніж для початкової освіти.

Отже, вчителів заохочують до продовження освіти і навчання. Зокрема, наданням підтримки вчителям іноземних мов, щоб вони мали можливість проводити більше часу за кордоном, відточуючи свої мовні навички та розширюючи свої знання повсякденного життя і культури країни, мову якої вони викладають.

УДК 37.08

Ноздрова О.П.

кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри педагогіки

ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К.Д.Ушинського»

katenozdrova654@gmail.com

ПЕДАГОГІЧНА ТВОРЧІСТЬ У СТРУКТУРІ ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ ВИКЛАДАЧА

Професійно-педагогічна культура викладача як спосіб посередництва між особистістю здобувача освіти та культурним досвідом людства є результатом його особистісного, індивідуального, професійного самовизначення в освітньому просторі закладу вищої освіти у процесі вільної, самостійної і відповідальної соціальної діяльності, центром якої виступає інша людина.

Професійно-педагогічна культура – це особистісне утворення, що поєднує в собі педагогічні цінності, якості особистості викладача та знання, вміння, навички, які формуються, реалізуються і вдосконалюються у професійній діяльності [1].

У багатьох психолого-педагогічних дослідженнях педагогічна діяльність розглядається як одна з різновидів творчості. Більш глибоко різні аспекти педагогічної діяльності розглядаються в роботах учених і педагогів В.А. Кан-Калика, Н.В. Кузьміної, В.Ф. Ломова, І.П. Радченко та ін. Педагогічна творчість розглядається авторами як не якась окрема сторона педагогічної праці, а найбільш істотна і необхідна.

В узагальненій формі сутність творчості визначається як діяльність, що породжує якісно щось нове і відрізняється неповторністю, оригінальністю, суспільно-історичною унікальністю. Маючи багато загального з іншими видами творчості, педагогічна творчість має своєрідність.

По-перше, для педагогічної творчості характерна «регламентованість» у часі і просторі. Викладач обмежений у часі кількістю годин, що приділяються на вивчення конкретної теми, розділу, обмежений аудиторним часом та ін. У ході заняття виникають передбачувані і непередбачувані ситуації, що вимагають кваліфікованого рішення.

По-друге, спостерігається тривалість пошуків викладача. Результати його діяльності втілюються в знаннях, уміннях, навичках, формах діяльності і оцінюються дуже відносно. Розвинені аналітичні, прогностичні, рефлексивні й інші здібності викладача дозволяють на основі часткових результатів передбачати і прогнозувати результат його професійної діяльності.

По-третє, характеризується співтворчістю викладача зі здобувачами вищої освіти, колегами-викладачами в освітньому процесі, що заснований на єдності мети професійної діяльності. Викладач закладу вищої освіти, вчений і педагог, як фахівець у визначеній області знань, у ході освітньої діяльності, виробничої практики демонструє здобувачам творче ставлення до професійної діяльності.

По-четверте, відрізняється залежність прояву творчого педагогічного потенціалу викладача від методичного, технічного оснащення освітнього процесу. Стандартне і нестандартне навчальне устаткування, технічне забезпечення, методична підготовка викладача і психологічна готовність здобувачів вищої освіти до спільного пошуку характеризують специфіку педагогічної творчості.

По-п'яте, виявляється умінням викладача керувати особистим емоційно-психічним станом, викликати адекватну поведінку в діяльності здобувачів, здатністю організувати спілкування з ними як творчий процес, не придушуючи їхню ініціативність і винахідливість, створюючи умови для повного творчого самовираження і самореалізації.

Творча активність діяльності викладача характеризується: необхідністю, оригінальністю, динамізмом, мобільністю, рухливістю, пластичністю мислення, розвиненою уявою, ініціативою, постійним пошуком нового, прагненням досягти нового.

Педагогічна культура у реальному педагогічному процесі виявляється в єдності із загальнокультурними і моральними проявами особистості викладача. Єдність усіх цих проявів утворює його гуманістичну (загальну) культуру. Загальнокультурний блок повинен забезпечити розвиток культуродоцільного світогляду викладача, створити умови для його життєвого і професійного самовизначення, оволодіння практичною педагогікою. Психолого-педагогічна, предметна і загальнокультурна підготовка тісно взаємопов'язані і сприяють гармонійному розвитку особистості викладача [2].

Оскільки основою педагогічної діяльності є організація взаємодії між учасниками освітнього процесу, то однією з найважливіших умов забезпечення її ефективності є розвинена комунікативна культура (культура спілкування). За думкою А.М. Москаленко, підвищення культури спілкування полягає через зростання рівня загальної культури. Увага повинна концентруватися на тому, що неможливо відокремити одне від другого. Культура спілкування має глибинні витоки і тісно пов'язана з особистісними рисами викладача, його

мотивами і ціннісними орієнтаціями, самосвідомістю, професійними установками. Культура спілкування викладача впливає на результативність освітнього процесу, встановлення і посилення позитивної, творчої, духовно-моральної атмосфери учасників взаємодії [3].

Важливий акцент в аналізі педагогічної взаємодії слід зробити на розвитку особистісних якостей викладача та здобувача освіти, формуванні потреби в їх особистісному зростанні і самовдосконаленні. На основі культури в педагогічному спілкуванні повинно відбуватися творіння, «вираження» нового змісту, перетворення особистості викладача та здобувача вищої освіти. Спілкування розглядається як умова, суттєвий чинник організації освітнього процесу, управління діяльністю, коли предметом вивчення постають соціально-психологічні, соціально-моральні «координати» спілкування, його емоційно-психологічні характеристики.

Отже, педагогічна культура викладача закладу вищої освіти є джерелом вияву його наукової і загальної ерудиції, педагогічної майстерності, культури мовлення і спілкування, духовного багатства, проявом його творчої індивідуальності як віддзеркалення результату постійного самовдосконалення і саморозвитку. Педагогічна культура є гармонією культури творчих знань, творчої дії, почуттів і спілкування.

Література

1. Гриньова В.М. Формування педагогічної культури майбутнього вчителя (теоретичний та методичний аспекти). Харків, 1998. 300с.
2. Мороз О., Юрченко В. Підготовка майбутнього викладача вищої школи: психолого-педагогічний ракурс. *Наукові записки: зб. наук. стат. НПУ імені М. П. Драгоманова*. К. : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2001.
3. Щербань П. Сутність педагогічної культури. *Вища освіта України*. 2004. С. 10–13.

УДК 37.041

Одайна І. В.

викладач іноземної мови

ДНЗ «Подільський центр професійно-технічної освіти»

inylja1@ukr.net

ГЕЙМІФІКАЦІЯ В НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ТА ЇЇ ВИКОРИСТАННЯ ПРИ НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В ЗАКЛАДАХ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

На сучасному етапі розвитку суспільства та міжнародних відносин, вивчення іноземної мови для здобувачів освіти є не лише бажаним, а й необхідним. Проте, в останні роки, класична система навчання іноземних мов в умовах інформаційного суспільства та цифрових технологій втрачає свою ефективність. Вона потребує постійного вдосконалення методів навчання, їх осучаснення та впровадження інноваційних підходів з метою підвищення мотивації учнів, адже саме підвищення мотивації було і залишається актуальним питанням освітніх технологій.